

Arrest

nr. 206 511 van 4 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DIEST
Oostenstraat 38/201
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DIEST, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 20 december 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 januari 2016.

1.2. Op 31 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Chiniot, Punjab. U zou een sjiïet zijn. In 2014 zou u als sjiïet samen met vele andere geloofsgenoten deelgenomen hebben aan een religieuze optocht. Daar een aantal mensen klaagden dat jullie geen toestemming hadden voor deze optocht, zou de politie een klacht ("FIR") hebben opgesteld. Nadat de leiders van jullie gemeenschap de bewijzen toonden dat jullie wel toestemming hadden, liep deze klacht af met een sisser. Vanaf 2011 zou u betrokken geweest zijn bij de politiekreligieuze partij "Majlis Wahdat-e-Muslemeen" (MWM). U zou in uw dorp verschillende functies bekleed hebben binnen deze partij. Dit activisme viel niet in goede aarde. Zo werd u in 2013 toen u op uw motor op weg was naar huis beschoten, waardoor u zwaar ten val kwam. U werd naar het ziekenhuis overgebracht. Eind juli- begin augustus 2015 was u opnieuw op uw motor aan het rijden toen u tegengehouden werd door een auto. U dacht dat deze mensen hulp nodig hadden, maar ze sleurden u in de auto. Ze waren bewapend en ze bedreigden u. Ze lieten u gaan, waarna u dit voorval bij de politie meldde. De volgende dag zou een menigte naar uw winkel gekomen zijn. U zou gevlucht zijn terwijl u beschoten werd. Uw winkel werd in brand gestoken. U zou naar een tante in Faisalabad gevlucht zijn en enkele dagen later zou u over land Pakistan ontvlucht zijn. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Duitsland naar België waar u op 06/01/2016 een asielaanvraag indiende. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw lidkaart van MWM en een partijbrief, een medisch attest, een FIR en een zakenkaartje. Na uw gehoor stuurde u een kopie van uw nieuwe identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Hoewel er aanvaard kan worden dat u een sjiïet zou zijn, is louter uw religie onvoldoende om in aanmerking te komen voor een statuut. Er dient gekeken te worden naar uw individueel relaas en op dat vlak schoot u tekort.

Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw identiteitsdocumenten. U verklaarde over een identiteitskaart en een paspoort beschikt te hebben. Vreemd genoeg verklaarde u echter voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat deze documenten nog in Pakistan lagen, terwijl u voor het CGVS volhield dat u deze verloren zou zijn in het gesloten centrum in Bulgarije (DVZ- verklaring punt 28-29, gehoorverslag CGVS p. 5). U hiermee geconfronteerd, ontkende de versie zoals deze genoteerd staat voor de DVZ, zonder hierbij een redelijke verklaring voor de tegenstrijdigheid te geven. Ook beweerde u dat u deze verloren identiteitskaart ondertussen vervangen zou hebben door een nieuwe kaart, maar deze zou thuis op uw adres in België liggen. Na uw gehoor stuurde u een kopie van deze identiteitskaart. Het is zeer bevreemdend dat u deze identiteitskaart niet meegenomen zou hebben naar uw gehoor voor het CGVS, temeer u voor de DVZ al achter identiteitsdocumenten gevraagd werd.

Voorts legde u een "FIR" neer waaruit zou moeten blijken dat u als sjiïet door de Pakistaanse autoriteiten vervolgd wordt. Hier is echter enige nuancering op zijn plaats. Na even doorvragen bleek immers dat u niet persoonlijk vervolgd werd in deze "FIR" die opgesteld werd in het kader van een niet-toegelaten optocht, maar dat er tientallen beklagden zijn. Hoewel u in eerste instantie aangaf dat deze "FIR" nog steeds geldig zou zijn en u nog steeds vervolgd wordt voor deze "FIR", diende u na doorvragen uw verklaringen aan te passen: daar uw leiders de bewijzen dat het hier om een toegestane optocht ging, konden voorleggen bij de politie, is de klacht niet langer geldig, waardoor u hier geen vervolging meer dient voor te vrezen (gehoorverslag CGVS p. 7-8). Het is dan ook duidelijk dat hier een normale juridische procedure is gevolgd, waarbij de politie reageerde op een mogelijke inbreuk, maar nadat er voldoende bewijzen werden voorgelegd, werd de klacht ingetrokken. U kunt dan ook niet aannemelijk maken dat u vervolging dient te vrezen voor uw autoriteiten. Bovendien wijst de vaststelling dat u zich na uw aankomst in België tot uw eigen overheden richtte met de vraag tot het bekomen van een nieuwe identiteitskaart, een kaart die u later ook verkreeg, er verder op dat u geen enkele vrees dient te koesteren voor de Pakistaanse autoriteiten.

Ten tweede beweerde u problemen gekend te hebben wegens uw activisme voor de MWM. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan dit activisme, waardoor uw vrees voor vervolging ook ongeloofwaardig is. Zo kon u vooreerst niet zeggen wanneer deze partij juist opgericht werd. U gevraagd achter het programma of doel van deze partij bleef uiterst vaag en oppervlakkig. U kwam niet verder dan de stelling dat deze organisatie sjiïeten betogingen organiseert.

U gevraagd om de vlag van deze partij te beschrijven bleef uiterst vaag. U gevraagd om deze te tekenen was hier niet toe in staat. U kon enkel zeggen dat het een zwarte vlag is met een maan. Dit komt niet overeen met informatie zoals deze oa terug te vinden is op de website van deze partij, maar ook komt uw beschrijving niet overeen met de vlag zoals deze voorkomt op uw eigen lidkaart. Hieruit blijkt duidelijk dat het om een vlag met drie diagonale banen (zwart, rood, groen), een ster en een maan gaat. Dat u dit niet zou weten, temeer dit symbool zelfs op uw lidkaart voorkomt, is ongeloofwaardig. U verklaarde dat uw taken oa inhielden dat u de mensen diende te overtuigen om voor uw partij te stemmen, maar uw kennis over de laatste nationale verkiezingen is uiterst beperkt. Zo wist u niet welk verkiezingssymbool uw partij gebruikte. Nochtans is dit een belangrijk element om ongeletterde mensen duidelijk te maken op welke partij ze dienen te stemmen. Dat uw partij de tent had als symbool diende u dan ook te weten. Voorts beweerde u foutief dat deze partij geen enkele zetel in eender welke assembly gehaald zou hebben. U gevraagd naar uw kieskringen, kende enkel uw provinciale kring. U verklaarde dat u in de provinciale kring PP86 woonde. Echter uit toegevoegde gegevens blijkt dat deze kring in Toba Tek Singh ligt, terwijl de kringen 73 tem 76 uw district Chiniot dekken. U beweerde uw nationale verkiezingskring niet te kennen, maar als men de nationale kring 86 opzoekt (NA86) dan bemerkt men dat deze wel in Chiniot ligt. Ook de door u vermelde kandidaat, S. Z. A. Sh. kwam in deze kring op. Echter dat u als zelfverklaarde politiek activist niet eens het verschil zou kennen tussen provinciale en nationale kieskringen is volstrekt ongeloofwaardig. Ook uw bewering dat bij jullie de PPP de meerderheid gehaald zou hebben blijkt niet te kloppen, daar de kandidaat voor de PML-N gewonnen heeft.

Daarnaast wist u niet dat de MWM een vrouwen vleugel en een studentenvleugel heeft. U gevraagd achter uw concrete activiteiten bleef opvallend vaag, ondanks uw bewering dat u meerdere functies bekleedde in deze partij. U gevraagd naar de data dat u deze functies kreeg, kon enkel zeggen dat u uw eerste functie in 2011 kreeg; uw andere functies kon u zelfs niet bij benadering in de tijd plaatsen. Gezien deze vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering een activist te zijn voor MWM.

U legde enkele documenten neer ter ondersteuning van uw beweerde politieke profiel, maar gezien bovenstaande vaststellingen mag de authenticiteit hiervan betwijfeld worden. Zo lijkt uw lidkaart aan de uitgestreken kleuren en tekst eerder gekopieerd te zijn en uw brief heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat in Pakistan elk soort document vervalst kan worden.

Deze vaststellingen ondermijnen uw beweringen problemen gekend te hebben wegens uw activisme. Zo beweerde u aangevallen te zijn door opposenten waarna u medische zorg nodig had. U legt hiertoe medische documenten neer. Echter kunnen deze zich enkel uitspreken over de waarschijnlijke oorzaak van uw verwondingen, niet over de omstandigheden waar in u deze opgelopen zou hebben.

Daarnaast beweerde u dat u ergens in de zevende of achtste maand 2015 opgepakt en bedreigd werd, waarna u werd beschoten en uw winkel afbrandde. Ondanks de vaststelling dat deze gebeurtenissen voor u de directe vluchtaanleiding vormen en toch wel een sterke indruk achtergelaten moeten hebben, kon u deze niet exact in de tijd plaatsen. U legde ook geen enkel bewijs voor van deze gebeurtenissen. U beweerde naar de politie gegaan te zijn, maar u legde geen bewijs ter ondersteuning van deze bewering voor. U wist zelfs niet hoe u het afbranden van uw winkel zou bewijzen. Het gaat hier dan ook om blote beweringen die dienen ter aanvulling van een relaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw politieke profiel, noch aan de door u beschreven problemen die u gekend zou hebben.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden.

De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uw zakelijk kaartje kan aanvaard worden. Het voegt niets wezenlijks toe aan uw dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken: het gehoorverslag van 17 januari 2018 (stuk 3), het rapport "*COI Report On Pakistan: Security Situation*" van European Asylum Support Office van augustus 2017 (stuk 4), het rapport "*Pakistan Security Situation. Special report 2017*" van PAK Institute For Peace Studies van 2018 (stuk 5) en twee internartikelen (stukken 6 en 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker vreest te worden bedreigd in Pakistan omwille van zijn betrokkenheid bij de politiek-religieuze partij "*Majlis Wahdat-e-Muslemeen*" (hierna: MWM). In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat, hoewel aanvaard kan worden dat hij sjiïet is zijn individueel relaas tekort schoot om in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut. Dit besluit steunt inzonderheid op volgende vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn identiteitsdocumenten; (ii) verzoeker met betrekking tot de klacht bij de politie ("*First Information Report*", hierna: FIR) moet toegeven dat hij hierdoor niet persoonlijk wordt vervolgd en de klacht bovendien niet langer geldig is omdat de leiders konden bewijzen dat het wel degelijk om een toegestane optocht ging; (iii) de vaststelling dat verzoeker zich in België tot zijn eigen overheden richtte met de vraag tot het bekomen van een nieuwe identiteitskaart, een kaart die hij later ook verkreeg, erop wijst dat hij geen vrees dient te koesteren ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten; (iv) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden activisme voor de MWM gelet op zijn vage, oppervlakkige en zelfs foutieve antwoorden op verschillende vragen; (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (vi) verzoeker de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vlucht niet exact in de tijd kan plaatsen, hiervan geen enkel bewijs kan voorleggen en het bijgevolg om blote beweringen gaat.

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van *post-factum* verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn identiteitsdocumenten, meer bepaald over zijn identiteitskaart en paspoort. Zo verklaart verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij deze documenten in Pakistan had achtergelaten (administratief dossier, stuk 17, vragen 28-29), daar waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf dat hij deze documenten in het centrum in Bulgarije verloor (administratief dossier, stuk 7, p. 5, zie ook verzoekschrift, stuk 3). Bovendien geeft verzoeker aan dat hij een nieuwe identiteitskaart heeft laten maken in België, die hij evenwel niet meenam naar het gehoor (administratief dossier, stuk 7, p. 5-6). Vermits verzoeker reeds uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van identiteitsdocumenten op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 17, 'Voorafgaand Advies'), houdt deze vaststelling dan ook reeds een negatieve indicatie in.

Verzoekers betoogt in het verzoekschrift dat hij in Pakistan in contact werd gebracht met een mensensmokkelaar en dat deze eiste dat hij zijn identiteitsdocumenten aan hem overhandigde. Deze Pakistaanse smokkelaar zou de identiteitsdocumenten van verzoeker vervolgens aan de mensensmokkelaar in Turkije doorgeven, maar verzoeker werd later - in Bulgarije - ingelicht dat de identiteitsdocumenten tussen Pakistan en Turkije verloren zouden zijn gegaan, de reden waarom hij in België een nieuwe identiteitskaart aanvraagde. Verzoeker wijst erop dat hij in Bulgarije op de hoogte werd gesteld dat de identiteitsdocumenten verloren waren gegaan toen de Pakistaanse smokkelaar ze opstuurde naar de mensensmokkelaar in Turkije. Hij benadrukt nog dat hij zijn documenten dus zijn gehele reis niet bij zich had. De Raad merkt op dat de uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift loutere *postfactum* verklaringen inhouden die geen steun vinden in de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd gedurende zijn gehoor en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Zo gaf verzoeker gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ondubbelzinnig te kennen dat zijn identiteitskaart en paspoort verloren zijn gegaan in het gesloten centrum in Bulgarije. Geconfronteerd met het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven dat deze documenten nochtans in Pakistan lagen, herhaalt verzoeker dat hij de documenten is verloren (administratief dossier, stuk 7, p. 5).

Tevens staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt: *"Voorts legde u een "FIR" neer waaruit zou moeten blijken dat u als sjiïet door de Pakistaanse autoriteiten vervolgd wordt. Hier is echter enige nuancering op zijn plaats. Na even doorvragen bleek immers dat u niet persoonlijk vervolgd werd in deze "FIR" die opgesteld werd in het kader van een niet- toegelaten optocht, maar dat er tientallen beklaagden zijn. Hoewel u in eerste instantie aangaf dat deze "FIR" nog steeds geldig zou zijn en u nog steeds vervolgd wordt voor deze "FIR", diende u na doorvragen uw verklaringen aan te passen: daar uw leiders de bewijzen dat het hier om een toegestane optocht ging, konden voorleggen bij de politie, is de klacht niet langer geldig, waardoor u hier geen vervolging meer dient voor te vrezen (gehoorverslag CGVS p. 7-8). Het is dan ook duidelijk dat hier een normale juridische procedure is gevolgd, waarbij de politie reageerde op een mogelijke inbreuk, maar nadat er voldoende bewijzen werden voorgelegd, werd de klacht ingetrokken. U kunt dan ook niet aannemelijk maken dat u vervolging dient te vrezen voor uw autoriteiten. Bovendien wijst de vaststelling dat u zich na uw aankomst in België tot uw eigen overheden richtte met de vraag tot het bekomen van een nieuwe identiteitskaart, een kaart die u later ook verkreeg, er verder op dat u geen enkele vrees dient te koesteren voor de Pakistaanse autoriteiten."* Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze vaststellingen en overwegingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en geacht worden als zijnde hier hernomen.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers activisme voor MWM, waardoor zijn vrees voor vervolging omwille van deze activiteiten dan ook evenmin geloofwaardig is. Zo dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet kan zeggen wanneer de partij precies werd opgericht, noch kan hij een duidelijk antwoord formuleren op de vraag wat het precieze programma of doel van de partij is (administratief dossier, stuk 7, p. 8). Gevraagd om de vlag van de partij te omschrijven, repliceert verzoeker dat ze rood en zwart is. Gevraagd om ze te tekenen, komt verzoeker niet verder dan te zeggen dat het enkel een zwarte vlag is. Wanneer de *'protection officer'* vraagt of de partij geen logo of embleem heeft, antwoordt verzoeker *"Een hart <az tekent> we hebben enkel een zwarte vlag."* Doorgevraagd of er geen symbool op de vlag figureert, geeft verzoeker aan dat er een maan op staat (p. 8-9). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt evenwel dat het om een vlag met drie diagonale banen in zwart, rood en groen, een ster en maan gaat. Dat verzoeker, die nochtans zelf een lidkaart voorlegt waarop een andere vlag staat afgebeeld dan deze die hij omschrijft (zie map 'Documenten'), deze vlag foutief omschrijft, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ook aangaande de laatste nationale verkiezingen is verzoekers kennis ontoereikend. Verzoeker geeft zelf aan dat één van zijn taken voor de partij eruit bestond om mensen duidelijk te maken voor welke partij ze moesten stemmen. Nochtans wist hij niet welk verkiezingssymbool zijn partij gebruikte, hetgeen een belangrijk element is om ongeletterde mensen duidelijk te maken op welke partij ze dienen te stemmen. Daarenboven antwoordt verzoeker foutief dat de partij geen enkele zetel in eender welke *'assembly'* gehaald zou hebben. De argumentatie in het verzoekschrift dat hij de vraag vanuit zijn standpunt beantwoordde en dus focuste op de *'Senate'*, de *'National Assembly'* of de *'Punjab assembly'*, kan dit foutief antwoord niet vergoelijken nu dit geenszins valt te rijmen met zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo dient immers opgemerkt dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat gepeild werd naar alle mogelijke zetels die zijn partij op eender welk niveau zou hebben gehaald: *"heeft uw partij ooit in een of andere assembly enige zetel gehaald?"*, waarop verzoeker aangeeft *"Nee nergens"* (administratief dossier, stuk 7, p. 9, eigen onderlijning). Vervolgens wordt verzoeker gevraagd naar zijn kieskringen, waarop hij enkel de provinciale kieskring kan aangeven die hij benoemd als *"PP86"*. De nationale kent hij naar eigen zeggen niet. Uit de informatie van het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt evenwel dat PP86 in Toba Tek Singh ligt, terwijl de kring 73 in verzoekers district Chiniot ligt. Na nazicht blijkt bovendien dat de nationale kring 86 (NA86) eveneens in Chiniot ligt. Ook de door verzoeker vermelde kandidaat van MDM, S. Z. A. Sh. (administratief dossier, stuk 7, p. 10) komt uit deze nationale kring. Dat verzoeker die verklaart een politiek activist te zijn het verschil niet zou kennen tussen provinciale en nationale kieskringen is volstrekt ongeloofwaardig. Verzoeker beperkt zich op dit punt in zijn verzoekschrift tot het louter minimaliseren van deze vaststelling, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd en waarmee hij aldus niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband. Ook verzoekers bewering als zou de PPP de meerderheid hebben gehaald, blijkt niet te stroken met de objectieve informatie uit het administratief dossier en waaruit blijkt dat de kandidaat voor PML-N gewonnen heeft. Tevens geeft verzoeker foutief aan dat er geen vrouwen- of studentenvleugel zou bestaan binnen de MWM.

Dat verzoeker bovendien erg vaag blijft over de concrete activiteiten die hij uitoefende binnen zijn functies in de partij en - behoudens zijn eerste functie - niet kan aangeven wanneer hij deze zou hebben gekregen, zelfs niet bij benadering, ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden activisme voor MWM. Door in het verzoekschrift louter zijn verklaringen te herhalen, werpt verzoeker geen ander daglicht op de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande.

In zoverre verzoeker nog wijst op delen van zijn verklaringen die hij volgens hem wel correct en volledig heeft uiteengezet, dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct kon weergeven op zich geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte en oppervlakkige karakter van verzoekers kennis blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes in verzoekers kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf.

De Raad treedt de commissaris-generaal nog bij waar deze terecht overweegt: *"Deze vaststellingen ondermijnen uw beweringen problemen gekend te hebben wegens uw activisme. Zo beweerde u aangevallen te zijn door opponenten waarna u medische zorg nodig had. U legt hiertoe medische documenten neer. Echter kunnen deze zich enkel uitspreken over de waarschijnlijke oorzaak van uw verwondingen, niet over de omstandigheden waar in u deze opgelopen zou hebben.*

Daarnaast beweerde u dat u ergens in de zevende of achtste maand 2015 opgepakt en bedreigd werd, waarna u werd beschoten en uw winkel afbrandde.

Ondanks de vaststelling dat deze gebeurtenissen voor u de directe vluchtaanleiding vormen en toch wel een sterke indruk achtergelaten moeten hebben, kon u deze niet exact in de tijd plaatsen. U legde ook geen enkel bewijs voor van deze gebeurtenissen. U beweerde naar de politie gegaan te zijn, maar u legde geen bewijs ter ondersteuning van deze bewering voor. U wist zelfs niet hoe u het afbranden van uw winkel zou bewijzen. Het gaat hier dan ook om blote beweringen die dienen ter aanvulling van een relaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw politieke profiel, noch aan de door u beschreven problemen die u gekend zou hebben."

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal zelf niet naar de exacte datum van de feiten heeft gevraagd en hem bijgevolg niet kan worden verweten dat hij deze niet gaf, dient opgemerkt dat wel degelijk werd gevraagd naar de tijdstippen van de gebeurtenissen die verzoeker ertoe bewogen om zijn land van herkomst te ontvluchten (administratief dossier, stuk 7, p. 12). Bovendien komt het niet aan de met het onderzoek van de verzoek om internationale bescherming belaste instanties toe om de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog op wijst dat hij vermoeid en ziek was op de dag van het gehoor en hij daardoor niet alle vragen even goed verstaan heeft, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat vermoeidheid of ziekte hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen, dan wel de vragen te verstaan. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat hij door vermoeidheid of ziekte de vragen niet goed begreep. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij tot de sjiitische minderheid behoort in Pakistan en deze minderheid geconfronteerd wordt met ernstige discriminatie in hoofdzaak door de soennitische meerderheid. Hij wijst er tevens op - onder verwijzing naar het rapport "*Pakistan Security Situation. Special report 2017*" van PAK Institute For Peace Studies van 2018 (stuk 5) - dat sektarisch geweld ten aanzien van sjiieten regelmatig voorkomt en de soennitische organisatie sterk verankerd is precies in de regio Punjab. De Raad benadrukt te dezen dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen - behoudens zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas - geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en hij brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Pakistan persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De loutere verwijzing naar algemene rapporten over de toestand (van sjiieten) in het land van herkomst kan dan ook geenszins volstaan om aan te tonen dat ook verzoeker bij terugkeer naar Pakistan aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen. Aldus toont verzoeker niet aan dat hij persoonlijk problemen kent omwille van zijn sjiitische geloofsovertuiging.

Verzoeker voert evenmin enig concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

De aan het verzoekschrift gevoegde documenten vermogen evenmin de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. De informatie vervat in de rapporten en krantenartikelen (verzoekschrift, stukken 4-7) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon.

Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de pertinente motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïsoleerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Met het louter betwisten van dit besluit, het op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het toevoegen van algemene rapporten en internetartikelen aan het verzoekschrift - informatie welke overigens in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund -, toont verzoeker allerminst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt (zie map 'Landeninformatie') niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn prominent lidmaatschap van de MWM, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden activisme. Waar verzoeker nog enkele onderdelen uit de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse aanhaalt, dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER